

שיחת השבוע

יש חדש

מנהגי ג' בתמוז

בשבת קודש זו משתדלים לעלות לתורה. ביום שני אחרי השקיעה מדליקים נר נשמה. ביום שלישי בבוקר, אחרי התפילה, כותבים 'פדיון נפש', מניחים אותו באחד מספרי הרבי, ולאחר מכן משגרים אותו כדי לקראתו על הציון הקדוש (מספר הפקס: 001-718-7234444). נותנים תוספת צדקה למוסדות הרבי, לומדים פרקים ממאמר החסידות האחרון שמסר, 'ואתה תצווה', ופרקי משנה שמתחילים באותיות שמו. במהלך היממה עורכים התוועדות חסידי.

יום התעוררות

צעירי חב"ד מכריז על יום התעוררות בג' בתמוז, שיתנהל בשני מוקדים: באוהל מיוחד בחצר בית אגודת חסידי חב"ד בכפר חב"ד, שבו תהיה בליל יום ההילולא התוועדות עם משפיעים ורבנים, ובמהלך היום יוכל הציבור ללמוד שם ולכתוב 'פדיון נפש'. במקביל באולם **צבאות השם** בבית צעירי חב"ד, תוקרן תכנית מיוחדת בכל שעה עגולה לכל בני המשפחה, מהשעה 9 בבוקר.

הרחבת מבצעי הרבי

צעירי חב"ד מקדם תנופת פעילות במבצעי הרבי. הורחב מערך דוכני הנחת התפילין ברחבי הארץ, וכן הורחבה חלוקת מארזי נרות שבת קודש לנשים ולבנות. פרטים בבית חב"ד.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
8:13	8:55	7:58	7:50
9:21	10:06	8:55	8:52

פרקי אבות: פרק ד

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות

ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000

טל' 972-73-2480711 • פקס' 972-3-9606169

www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il

מודעות: טל' 053-3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לא רק לקבל; גם לעשות

לקראת ג' בתמוז, אנחנו צריכים לשאול את עצמנו מה הרבי מבקש מאיתנו; מה אנחנו יכולים לעשות כדי למלא את ציפיותיו מכל אחד ואחת

הרבי מקבל 'פדיונות נפש' בפתח חדרו (צילום: ארכיון JEM)

הדברים שבהם 'חי' הרבי. עד מהרה יבלטו שני דברים עיקריים - אהבת ישראל והשאיפה לזירוז הגאולה.

אהבת ישראל וגאולה

אהבת ישראל היא הציר המרכזי של כל עבודתו. מתוך האהבה ליהודי שני לא היה יכול לישון כל עוד חסר לאותו יהודי דבר מה בגשמיות או ברוחניות. על ברכיה חניך את תלמידיו וחסידיהו למסור את נפשם ולצאת עם בני ביתם לקצות עולם, ובלבד שהיהודים המתגוררים שם לא יינטשו חלילה. פעמים אין ספור התבטא הרבי, כי מי שרוצה לגרום לו נחת, יוסיף באהבת ישראל ויתרחק ממחלוקת.

הציפייה לגאולה עמדה במרכז פועלו של הרבי, והוא קבע כי זה ייעודו של דורנו, הדור האחרון לגלות והדור הראשון שיזכה בקרוב ממש לגאולה. בשנים האחרונות הכריז שוב ושוב שהגאולה כבר ממש כאן, וכי חסר רק הרף-עין כדי שתתממש. הרבי קרא לציבור לטפח את הציפייה לגאולה, לבקש אותה, ללמוד עליה ולהוסיף בתורה ובמצוות כהכנה לקראתה.

אלה הדברים שבהם עלינו לקבל החלטות טובות, ונזכה לקבל את רוב שפע הברכה שניתן ביום קדוש זה, עד ברכת הגאולה האמיתית והשלמה.

ום שלישי הקרוב, ג' בתמוז, יום ההילולא של הרבי מליובאוויטש, הוא יום של התעלות, שבו כולנו יכולים להתרומם ולהתחזק, להגביר את ההתקשרות לרבי, עליידי הליכה בדרכיו, לימוד תורתו וקיום הוראותיו, ועליידי כך גם לקבל את שפע ברכותיו.

ככל שהשנים חולפות גוברת ההכרה שהרבי הוא תופעה פלאית, נדירה ומיוחדת במינה גם בהיקף של דורות. מבחינות רבות הוא עיצב את דמות היהדות בדורנו. דרכו, שהייתה בתחילה נחלתם של מעטים, נעשתה במרוצת השנים נחלתו של עם ישראל כולו. תורתו מרווה כיום את צימאונם הרוחני של המוני בית ישראל, מכל החוגים והעדות.

פונים ונושעים

בעומדנו לקראת היום הגדול והקדוש, עלינו לתת את דעתנו לא רק על מה שאנחנו יכולים לקבל מהרבי, אלא גם על המחויבות שלנו כלפיו. עשרות שנים מסר הרבי את נפשו למען עם ישראל. לא נתן תנומה לעיניו. לא הניח לעצמו ליטול אפילו יום אחד של חופשה. גם כשסבל מהתקף לב והרופאים ציוו עליו לנוח, דרש להביא לו את המכתבים שהגיעו ללשכתו, באומרו כי אינו יכול שלא להשיב ליהודים על מצוקותיהם.

גם היום פונים רבבות יהודים, מדי יום ביומו, ומבקשים מהרבי את משאלותיהם. הציון הקדוש הומה מאדם בכל שעות היום והלילה, ומי שאינו יכול להגיע לשם בגופו, משגר מכתב כדי שייקרא שם. זה רוצה ברכה, חברו מבקש רחמי שמים, שלישי משווע לסימן שיפזר ספקות ויסלק ערפילים, רביעי מייחל לשאוב כוחות שיינתנו לו חיזוק בלימוד התורה ובקיום המצוות. וכולם יוצאים בתחושת הקלה ורואים ישועות.

ועכשיו, לקראת ג' בתמוז, אנחנו צריכים לשאול את עצמנו מה הרבי מבקש מאיתנו; מה אנחנו יכולים לעשות כדי למלא את ציפיותיו מכל אחד ואחת. את התשובה נקבל כשנחשוב על

המניע הנסתר למחלוקת קורח

הציצית כהזדמנות

אלא שקורח ידע כי שימוש בעילה זו יתפרש מיד כרדיפת כבוד אישית, וכך לא יצליח לסחוף אוהדים. לכן השתמש בטיעון כלפי אהרון ומשה, והצליח לגרור עמו מאתיים וחמישים איש, שהזדהו עם הטענה "למה תתנשא". לכן גם המתין זמן ממושך לאחר מינוי אליצפן ולא פתח מיד במחלוקת, שכן העיתוי המידי היה מסגיר את כוונותיו הלא-טהורות.

כאשר ניתנה פרשת ציצית, חש קורח שזו שעת הכושר בעבורו. הוא הלביש את אנשיו בטליתות שכולן תכלת והציג שאלה אם טלית כזאת חייבת בציצית. קורח סבר שיענה בשלילה, ומכאן יתקוף בשאלה מדוע יש צורך במנהיג רוחני לעם שכולו קדוש, בבחינת 'טלית שכולה תכלת'. הוא סבר שאם תתקבל טענתו תוענק לו נשיאותו של אליצפן, וזו הייתה מטרת מחלוקתו.

(תורת מנחם, כרך מד, עמ' 38)

פוגע גם בו עצמו!

עוד צריך להבין מדוע המתין קורח זמן רב ולא פתח במחלוקת מיד לאחר מינוי הכהנים והלוויים לעבודת המשכן?

המינוי שהכעיס

את ההסבר רש"י מוצא במדרש תנחומא. הוא פותח את דבריו בהבעת התמיהה על קורח: "ומה ראה קורח לחלוק עם משה?". אפשר להבין את דתן ואבירם ומאיתים וחמישים מחזיקי הקטורת, שלא השתייכו לשבט לוי ולא היה להם מה להפסיד; אך קורח, מדוע יצא במחלוקת שעלולה הייתה לבטל את מעמדו כבן לוי?!

תשובת מדרש תנחומא מעבירה את עילת המחלוקת למינויו של אליצפן בן-עוזיאל. קורח לא קינא באהרון אלא באליצפן, שנמנהג על-ידי משה לנשיא בני קהת. קורח סבר שהתפקיד מגיע לו, שכן משה ואהרון, בניו של דודו הגדול, זכו במלכות ובכהונה, והתפקיד של נשיא בני קהת ראוי לו, כבן לאח השני.

תחילת פירושו של רש"י לפרשת קורח מעוררת תמיהה. רש"י כותב: "פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא". הלוא רש"י מגדיר את פירושו כביאור פשוטו של מקרא, ומה לו להפנות למדרש? ואם הסיבה לכך היא שעל הפרשה הזאת יש דרשה 'יפה', מדוע לא מצאנו הפניה לדרשות 'יפות' במקומות אחרים?

מכאן שמחלוקת קורח אינה מובנת דייה על-פי פשט הכתובים, ולכן רש"י רואה צורך בביאור על-פי דברי המדרש. מן המדרשים בחר רש"י במדרש תנחומא דווקא, שכן שם הפרשה הזאת "יפה נדרשת", בדרך קרובה לפשט.

היגיון במחלוקת

השאלה הגדולה בפשוטו של מקרא היא על הפגיעה שקורח פגע לכאורה בעצמו על-ידי המחלוקת שהוביל: הלוא הוא השתייך לשבט לוי, שהובדל מכל שבטי ישראל ועמד בדרגה גבוהה משאר שבטי ישראל. בתוך שבט לוי עצמו נמנה קורח עם בני קהת, נושאי ארון הברית. אילו היה מצליח במחלוקת והיה מתבטל מעמדם המיוחד של בני לוי, זה היה

אמרת השבוע

אין סיבה לדאגה

החסיד ואיש העסקים מברזיל, הרב מאיר זייאנץ, חזר פעם אחת מביקור בחצר הרבי מליובאוויטש ופגש איל הון שהיה מיוודד עמו. שאל אותו האיש: "נו, מה אומר הרבי?".

השיב הרב זייאנץ: "הרבי אומר שמשיח עומד לבוא בקרוב ממש".

הגיב איל הון: "אולי תוכל לבקש מהרבי שיעכב קצת את המשיח? הלוא העסקים שלנו מצליחים כאן מאוד, ומי יודע מה יקרה כשנצטרך לעבור למדינה אחרת..."

זמן קצר אחר-כך נשא הרבי שיחה ובה הסביר כי אנשי העסקים המתגוררים בחו"ל אינם צריכים לחשוש מביאת המשיח, כי כל העסקים שלהם יועברו בשלמותם לארץ הקודש.

פתגם חסידי

"כשיבוא משיח נאמר לו 'שלום עליכם', בלשון רבים, שכן הוא כולל את כל הנשמות; ומשיח יאמר 'שלום עליכם' לכל יהודי, לו ולכל מעשיו ועבודתו" (הרבי מליובאוויטש)

קורח ועדתו | מאת הרב אליעזר ברוך, רב כרמי יוסף

מן המעיין

גם כשהטענות צודקות

"אם כמות כל האדם ימותון אלה... לא ה' שלחני" (במדבר טז, כט). אם ה' לא שלחו, כי אז טענותיו של קורח ועדתו היו צודקות ומדוע ראוי להם עונש מוות? אלא מי שמתחיל במחלוקת ומביא פילוגים בישראל, אף שבא בטענות צודקות, ראוי לעונש חמור.

(רבי חיים מצאנז)

העושר גרם

"ותפתח הארץ את פיה ותבלע אותם ואת בתיהם... ואת כל הרכוש" (במדבר טז, לב). גם הרכוש נבלע, שהוא שגרם למחלוקת העגומה. הענתו של קורח לקום כנגד משה לא באה לו אלא בשל עושרו, שכן "עשיר יענה עזות".

(מאוצרנו הישן)

מידה כנגד מידה

קורח ועדתו, שחטאו בפיהם - בלשון הרע, במחלוקת ובהוצאת דיבה - נענשו מידה כנגד מידה - "ותפתח הארץ את פיה".

(רבי שר-שלום מבעלז)

הארץ לא החזיקה

עונשו של קורח היה בהיבלעות בארץ, שכן חז"ל (חולין פט) דורשים את הפסוק "תולה ארץ על בלימה", שאין העולם מתקיים אלא בשביל מי שבולם את עצמו בשעת מריבה. קורח ועדתו לא

דיי שלא בלמו את עצמם, אלא אדרבה, הציטו את אש המחלוקת. הארץ לא הייתה יכולה להתקיים תחתיהם, ולכן "ותפתח הארץ את פיה".

(רבי זאב מסטריקוב)

חיים בשאול

"וירדו חיים שאולה" (במדבר טז, ל). גם מי שמצוי ב'שאול' חושב שהוא חי. אך יש בזה גם ברכה, שגם ב'שאול' עדיין הם חיים ויכלו לעשות תשובה. זהו שנאמר (במדבר כו, יא) "ובני קורח לא מתו", וכפירוש רש"י, "שהתבצר להם מקום גבוה בגיהינום וישבו שם", ועשו תשובה.

(היום יום)

תשובה בכל מצב

זהו שאומר רבי אליעזר (סנהדרין קח) שאף שנאמר "ותכס עליהם הארץ", בכל-זאת עליהם הכתוב אומר "ה' ממית ומחיה, מוריד שאול ויעל" - גם לעדת קורח יש חלק לעולם הבא, כי נשארה בהם חיות לעשות תשובה.

(הרב ראובן מרגליות)

לא להוריד

"וירדו חיים שאולה" (במדבר טז, ל). אדם צריך להיזהר שלא להוריד את התורה, שהיא תורת חיים, לשאול תחתית של הקליפות, שכן לימוד התורה שלא לשמה מוריד את התורה לתוך הקליפות.

(הרבי מליובאוויטש)

ה'הרוג' נעלם

המילים שהרבי אמר לו הלמו בראשו כפטישים. "שלח את היין לאבא שלך". נורת אזהרה נדלקו במוחו. מרוב תדהמה נעתקה לשונו. "שלח את היין לאבא שלך!", שב הרבי על דבריו, כמו ממתין לתשובה חיובית. נכון, הוא לא השיב דבר. כשהרבי חזר ואמר את המשפט בשלישית, הוא החל לרעוד בכל גופו.

מנשה ז'נשווילי היה בן ארבע-עשרה כשהוריו שלחו אותו בשנת תשל"ג ללמוד בישיבת 'תומכי תמימים' שבאושן פארקווי ניו יורק, לא הרחק מחצר הרבי מליובאוויטש. הוריו והורי עוד תשעה-עשר מחבריו, שעלו ארצה מגאורגיה, ביקשו למלט אותם מההידרדרות הרוחנית שסחפה את ילדי העולים בארץ.

המרחק מהמשפחה לא היה קל למנשה הצעיר ולחבריו, אך צוות הישיבה עשה הכול כדי להנעים לתלמידים את השהייה שם. בכל שבת התפללו במחיצת הרבי והשתתפו בכל התוועדות. הם אף זכו למחווה מיוחדת כשנתקבלו ל'יחידות' עם הרבי כמה פעמים. הרבי התעניין מאוד בשלומם. הנערים חשו את אהבתו אליהם.

זה קרה בשנת תשל"ד, בחג האחרון של פסח. כרגיל, הרבי קיים התוועדות שנמשכה שבע שעות, ובה נשא דברי תורה וחסידות עמוקים. בתום ההתוועדות ותפילת ערבית הבדיל הרבי על היין, והחל בחלוקת 'כוס של ברכה' – מזיגת יין מגביעו לאלפים.

כשהגיע תורו של מנשה הרים הרבי את עינו והביט בו. חיוך עלה על פניו. כשמזג לכוסו את היין אמר: "שלח את היין לאבא שלך". בכל פעם שמנשה קיבל יין מהרבי, הקפיד לשלוח ממנו לאביו, וגם עכשיו התכוון לעשות כן. מעולם לא אמר לו הרבי במפורש לשלוח מהיין לאביו. לכן חש תחושת חרדה בלבו. עם זה התעודד: אם קרה דבר מה לא טוב, הרי שהרבי כבר טיפל בוה...

מנשה מיהר אל הטלפון הקרוב. להוריו של מנשה לא היה טלפון בבית, ולכן הוא התקשר לביתו של שכן. ברגע שהלה קיבל את השיחה, שאל מנשה: "תגיד, הכול בסדר עם אבא?". השכן השיב: "אבא לא בבית".

תשובתו המתחמקת הגבירה את הדאגה בלבו של מנשה. הוא הוסיף לחוץ על השכן, אך קיבל תשובות

מעורפלות. למחרת התקשר שוב, וכך ביום הבא, ותמיד נתקל בהתחמקויות. בשלב מסוים איבד מנשה את סבלנותו. "אם לא תספר לי בדיוק מה קרה לאבא, אתקשר אליך כל דקה. לא אתן לך מנוחה!", איים.

"עוד מעט יחזור אביך ואתן לו לדבר איתך", הבטיח השכן. מנשה יצא

לרחוב, ושם פגש יהודי מישראל ממוצא גאורגי. "ראית בעת האחרונה את אבא?", שאלו מנשה. "כן", השיב הלה, "ראיתו בשדה התעופה. הוא היה חבוש ביד ובראש".

מנשה נחרד: "הוא הלך על רגליו?". "כן!", ענה האורח, "הכול בסדר. הוא גם עשה לי שלום".

לומדים גאולה מאת מנחם ברוד

תפילה לרוח משיח

בפתיחת ארון הקודש בחגים מוסיפים תפילה מיוחדת ובה מבקשים: "ויתקיים בנו מקרא שכתוב ונחה עליו רוח ה'". בקשה זו תמונה לכאורה, שהרי הפסוק "ונחה עליו רוח ה'" אמור על המשיח, ואיך אנו מבקשים שפסוק זה ייתקיים בנו? אלא הבקשה אפשרית מפני שבתוך כל יהודי מצוי 'ניצוץ משיח', ולכן כל יהודי יכול לבקש בקשה שבעצם צריך לבקש אותה המשיח.

תפיסה זו, שלפיה נשמתו של כל יהודי היא 'ניצוץ' מהנשמה הגדולה והמרכזית של המשיח, עומדת גם ביסוד ההתקשרות הפנימית והעמוקה שבין חסידים לרבי. רבי אינו מורה דרך ופועל ישועות בלבד. חסיד רואה את עצמו 'ניצוץ' מנשמתו הכללית של הרבי, ולכן הוא מתמסר אליו בכל לבו ונפשו.

חיבור למוח

בפרק השני של ספר התניא, מיד לאחר הזכרת העובדה שלכל יהודי יש נשמה שהיא "חלק א' לוח ממעל ממש", עומד המחבר בהרחבה על המבנה הנשמתי הכולל של עם ישראל. הוא מסביר שאין זה אוסף אקראי של נשמות ושל אנשים, אלא יש כאן מבנה מסודר ומדורג, כעין פסיפס נעק שמרכיב תמונה שלמה. הוא ממשיך זאת לאיברים בגוף. לכל איבר מהות עצמאית ותכונות ייחודיות, אך יש זיקה עמוקה בין כל האיברים, וכולם יחד מרכיבים מהות של אדם שלם.

הקשר העמוק שבין האיברים הוא המעניק גם לציפורן הקטנה שברגל את ערכה כציפורן של אדם. היה אפשר לטעון שה'אדם' הוא המוח, הלב וכדומה, ואילו שאר האיברים הם כמו איברים של בעלי חיים. אך לא, מאחר שכל האיברים קשורים יחדיו, וכולם מחוברים לראש ולמוח – נחשבים כולם חלק מהמהות הכוללת של האדם, וכולם איברים של גוף אדם.

נמצא שלמרות ההבדלים הערכיים העצומים בין המוח לבין היד ולבין הציפורן הקטנה שברגל, כל האיברים יוצרים מהות אחת שלמה, וכל זה – בזכות הקשר שלהם אל המוח שבראש. כל עוד האיברים קשורים אל המוח, מקבלים ממנו את חיותם ופועלים על-פי הוראותיו – נהנים כולם מהמעמד הרם של איברי אדם, חלק מהמהות האנושית.

ניצוץ משיח בכל יהודי

מצב דומה שורר בנמשל, בקשר שבין נשמות ישראל. בנשמות יש, כידוע, רמות אין-ספור. יש נשמות עליונות וזכות ביותר, ויש נשמות ירודות ופשוטות ביותר. ובכל זאת, כל נשמה היא "חלק א' לוח ממעל ממש" וקשורה קשר אמיץ עם מקורה האלוקי. איך ייתכן שנשמה פשוטה של עם-הארץ תהיה קשורה עם אותו מקור כמו נשמה גבוהה? הדבר נעשה על-ידי ההתקשרות של הנשמה הפשוטה עם ה'ראש' – עם הנשמה שעומדת במעמד של 'ראש' ו'מוח'.

נשמת הצדיק היא אפוא בחינת 'ראש' לגבי נשמות ההמון, ועל-ידי הקשר עמה מתקשרות כולן עם השורש העליון של כל הנשמות. מכאן ההתבטלות המוחלטת של חסיד אל רבו.

שלמות הקשר הזה קיימת בין נשמת משיח ובין נשמות כל ישראל. נשמתו של משיח צדקנו היא הגבוהה והעליונה מכל הנשמות. עליו נאמר (ישעיה נב, ג): "הנה ישכיל עבדי, ירום ונישא וגבה מאוד", ומבואר בתורת הקבלה (רמ"ז לזוהר חלק ב, מג, חלק ג, רסב, ועוד) שהמשיח יעמוד בדרגה העליונה ביותר – הוא זוכה לדרגת הנשמה שנקראת 'יחידה'.

ניצוץ מאותה נשמה שוכן בלבו של כל יהודי, וזה 'ניצוץ משיח' שבקרבו. כאשר יהודי קושר את עצמו עם הנשמה הכללית של הדור, שהוא בחינת המשיח של הדור, הוא מגלה בכך את עצם נשמתו שלו וגם מסייע לגילוי נשמת משיח הכללית ולבוא הגאולה האמיתית והשלמה.

רק לאחר מכן, כשעלה בידי מנשה לשוחח עם אביו, נחשף הסיפור המלא, שהותיר אותו נפעם ונרעש.

זה היה בבוקר אסרו חג בארץ ישראל. דניאל ז'נשווילי, בעל מונית, הסיע את חכם רפאל אלאשווילי, רבם הראשי של יהודי גאורגיה בישראל, ואת רעייתו, לירושלים. הנסיעה התנהלה כשורה.

בעליות לירושלים הופיע פתאום בנתיב הנגדי אוטובוס שדהר במהירות גבוהה במורד הכביש, ונראה היה שנהגו איבד שליטה עליו. דניאל זיהה מיד את הסכנה. הוא עצר את הרכב וצעק לנוסעים לברוח החוצה. בעודו עסוק במילוט הנוסעים לא הספיק למלט את עצמו. האוטובוס פגע במונית בעוצמה, וגלגליו עלו עליה ומעכו אותה לחלוטין.

כוחות ההצלה שהוזעקו למקום חילצו את הנהג שלא ניכרו בו סימני חיים. הם כיסו אותו בסדין וחשו לטפל בפצועים קל יותר, חכם רפאל ורעייתו, שנפגעו קל ומצבם היה טוב. כשסיימו לבחון את מצבם, חזרו לטפל בפניו הנפטר. הרימו את הסדין, ונרתעו בבהלה: המת נעלם!

באותה עת התחוללו מאבקים בעניין ניתוחי מתים. בני משפחות דתיות חטפו את גופות קרוביהם, כדי למנוע את נתיחתן. זו גם הייתה סברת אנשי ההצלה בזירה. הם ראו אדם בשטח ושאלו אותו: "ראית את הנהג?".

"אני הנהג", השיב הלה. המחלצים לא האמינו למראה עיניהם. "לא ייתכן!", השיבו, "הרי כיסינו אותך בסדין!".

בעוד האב מספר לבנו את שאירע, החל מנשה לתחקר את אביו על השעה המדויקת שבה אירעה התאונה. ההתנגשות אירעה בשעה תשע וחצי בבוקר, שעון ישראל; כך נרשם ברישומי המשטרה ובתיק הרפואי. באותה שעה, בשעה שתיים וחצי לפנות בוקר בערך, קיבל מנשה את ה'כוס של ברכה' מהרבי.

מנשה מיהר למצוא נוסע לארץ ולשלוח באמצעותו את היין בעבור אביו. כעבור חודשיים, כשביקר בארץ, שמע מאביו את יתר הפרטים: "התעוררתי כסדין מכסה את פניי. ברור ה', אני חי. איך? אינני יודע. גם הרופאים לא מצאו הסבר". באותו יום נסע מנשה עם אביו למוסך בעזה, שבו הוחזק הרכב. המכונית הייתה מעוכה לחלוטין.

דניאל מתגורר בלוד, וזוכה לרמות נחת מנכדיו ומניניו.

(על-פי סיפורו של מנשה ז'נשווילי למיזם של חברת JEM, 'המפגשים שלי')

מה עשה הרבי בצרפת

הרב בוטמן עם הרבי. בקטן: שער הספר

הפעילות שעשה כדי לאפשר לפליטים להוכיח שברשותם כסף ולקבל חדר במלון.

צעדים כל הלילה

הספר מתאר את התמדתו המופלאה של הרבי. "האור בחדרו דלק כל הלילה", מספר הרב בוטמן. "הוא נהג להתהלך בעת לימודו, והיה אפשר לשמוע את הצעדים כל הלילה". הנה עדות אחת מני רבות: "זה היה בשבת שלפני חג השבועות. השמש בערה. אחרי סעודת שבת נכנס הרבי לעזרת נשים, שהייתה מאחורי בית הכנסת, ושם לא היו אז אנשים. הוא התיישב ליד החלון, לבוש סירטוק וכובע, ושקע בספר. שבע שעות לא זו מהספר - עד תפילת מנחה."

הספר מקיף שלוש תקופות. האחת בשנים תרצ"ג-ת"ש (1933-1940), שבהן חיו הרבי ורעייתו בפריס. השנייה מת"ש עד תש"א (1940-1941), שבה עברו לווישי ומשם לניס (ניצה), בדרום צרפת. והשלישית בתש"ז (1947), שבא חזר הרבי לפריס לשלושה חודשים, כדי לקבל את פני אמו וללוותה בנסיעתה לארה"ב. בתקופה השלישית זכה הרב בוטמן, בהיותו ילד, להכיר את הרבי.

סיכון חיים למען אתרוג

העדויות והמסמכים שנחשפו משרטטים דמות מופלאה, שאמנם הצניעה את עצמה מאוד, אבל עסקה בעשייה גדולה, לצד לימוד סגפני וחיי קדושה וטהרה. מתברר שבשנים האלה עסק הרבי בניהול קופת תרומות בין-לאומית של חותנו, הרבי הריי"צ; בעריכה והוצאה לאור של חוברות חסידות; בקניית ספרים וכתבי יד בעבור ספריית חב"ד; בהתכתבות מסועפת עם גדולי התורה; בעסקנות למען הכלל - ומתוך ניצול כל רגע פנוי ללימוד תורה מעמיק.

הרב בוטמן, המנהל את צעירי אגודת חב"ד המרכזית בניו-יורק, מגולל גם את המאורעות שהרבי עבר בתקופה הקשה של מלחמת העולם השנייה, ואת מסירות נפשו אפילו על הידור מצווה. כך, למשל, סיכן את חייו ונסע בדרך-לא-דרך לאיטליה כדי להשיג אתרוג. או

הרב שמואל בוטמן היה ילד בן ארבע כשקיבל במתנה אופניים חדשים, עם גלגלי עזר ובלמים ידניים. מאז חלפו שבעים שנה, אולם את המתנה הזאת אין הוא שוכח, ולא רק משום שהייתה נדירה באותם ימים, אלא בשל מי שהעניק לו אותה - הרבי מליובאוויטש.

זה היה בתום תקופה שבה אמו של הרבי, הרבנית חנה, התארכה בבית משפחת בוטמן בפריס, לאחר שהצליחה לצאת מרוסיה. הרבי בא מניו-יורק לקבל את פניה. בטרם חזר לניו יורק ביקש להביע את תודתו העמוקה על האירוח והעניק לכל אחד ואחד מבני המשפחה מתנה אישית. "בעבור ילדים פליטים כמונו, שיצאו מרוסיה, זו הייתה מתנה יקרת ערך", אמר לנו השבוע הרב בוטמן. "ילדים היו באים אלינו רק כדי לנסוע באופניים".

התקופה העלומה התברה

בשבועות האחרונים השיק הרב בוטמן מהדורה שנייה של ספרו 'הרבי בפאריז', המגוללת את ימי שהייתו של הרבי בבירת צרפת. תקופה זו, שנחשבה בעבר עלומה, מתבהרת יותר ויותר במרוצת השנים, לאור עדויות ומסמכים שנתגלו, והיא מפרנסת עכשיו ספר שבו יותר מחמש-מאות עמודים (במהדורה זו הוסיף הרב בוטמן שער חמישי - 'ההמשך', שבו הוא מגולל סיפורים אישיים ומשפחתיים מעניינים.

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

כוהן בתרומות ומעשרות

שאלה: האם כוהנים חייבים בהפרשת תרומה?

תשובה: נכתב בספר החינוך, שגם כוהנים ולוויים חייבים לעשר את הפירות שלהם, שנאמר: "כן תירמו גם אתם", ופירשו חז"ל: "אתם" - הלוויים; "גם אתם" - לרבות הכוהנים.

בתורה נאמר (קורח יח,יב): "כל חלב תירוש ודגן, ראשיתם אשר יתנו לה', לך [=אהרון] נתתם". משמעות הדבר, שעם ישראל נותן את התרומה (ואף המעשר) לה', וה' הוא הנותן אותם לכוהנים וללוויים. ואכן, הנתנה לה' חייבת להתבצע גם אם בסופו של דבר התרומה נשארת בבעלות הנותן.

בתרומות ובמעשרות יש שתי פעולות: ההפרשה - שיש לבצע תמיד בשלמותה, גם במקרים של ספק, כדי שהפירות יהיו מותרים באכילה; והנתנה - של התרומה לכוהן, של המעשר ללווי, וה'מעשר עני' - לעני (רק את ה'מעשר שני' אין

מפרישים פיזית אלא הוא נפְדָה על מטבע).

למעשה, ב'טבל ודאי' יש להפריש מעשר (עשרה אחוזים) ללוויים. לפי מנהג ירושלים נותנים את המעשר בפועל ללווי, וכאשר בעל הפירות הוא כוהן או לווי, ביכולתו לאוכלם בעצמו או לתיתם ללווי אחר. ויש המקילים שבימינו אין חייבים בנתניה ממשית לכוהנים וללוויים, כי אין ודאות שהם אכן כוהנים או לוויים. את התרומה ותרומת המעשר (קצת יותר מאחוז אחד מהפירות) צריך גם הכוהן לעטוף ולהשליך לאשפה, כי בימינו התרומה אסורה באכילה לכוהן.

גם בהפרשת חלה הכוהנים חייבים, ומן הדין החלה יכולה להישאר ברשותם, אבל מכיוון שבימינו אי אפשר לאוכלה בטהרה, גם הם שורפים אותה, ככל ישראל.

מקורות: ספרי לבמדבר יח, כח. רמב"ם הל' מעשר פ"א ה"ג. ספר החינוך, מצווה שצה. משפטי ארץ פ"ז.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הצינן' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'צינן' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

לקרוא ולדעת

הספר שפותח לפניכם צוהר אל ימות המשיח ומשיב על כל השאלות:

- מהי הגאולה? • מה יעשה המשיח?
 - כיצד יתגלה? • ומה יקרה עם הופעתו?
- לשון בהירה | 368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

יופי של סיפורים

שני כרכים של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

סיפורים שנוטעים יראת שמים, אמונת צדיקים ומידות טובות

טל' 1-718-6041020

